

„Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ.
Де да беше ти студен или горещ! Така, понеже си хладък,
нито горещ, нито студен, ще те избъльвам от устата Си.“
(Откровение 3:15,16)

Думите, които четем, са изречени от Господ в изобличението на Лаодикийската църква и са отправени както към самата тази общност, така и към християните от всички векове, които са в подобно духовно състояние. Основният проблем на тази църква е състоянието на хладкост към Бога и Неговата воля.

Нека отидем във времето на Лаодикия, за да разберем по-добре, защо Господ им говори по такъв начин.

По онова време в Лаодикия е имало акведукт, който доставял както топла, така и студена вода от източници, разположени на определено разстояние на юг от града. Но докато водата стигала до града, преодолявайки нужното разстояние, тя ставала хладка. Студената вода се използвала за пиене, а горещата вода за миене. Водата, която идвала от водопроводната мрежа, трябвало да бъде охладена, за да може да се пие, или загрята, за да може да се използва за миене. Естествено, качеството на доставяната вода предизвиквало недоволство и оплаквания от жителите на града, повечето от които били свикнали с комфорта. Хладката вода била просто негодна за употреба. Тези, които я употребявали в това състояние, изпитвали гадене (водата може да е била мътна и да е съдържала много примеси).

Използвайки подобно сравнение, нашият Господ искал да покаже на тази църква, че е в състояние, непригодно за Бога. Те не Го обичали с цялото си сърце, страстно и пламенно, поради самодоволство, гордост, задоволство от света, компромис и безразличие. Те били богати материално, което пораждало това им състояние и са смятали, че са много богати духовно. Сърцата им не били пълни с първата им любов към Бога. Те имали всичко необходимо и не виждали никаква необходимост от чудесното присъствие и действие на Господа. Господ не бил на първо място за тях, а назад.

Но Господ вижда всички и всичко в истинската му светлина. Той видял истинското им състояние. То било хладко и много опасно.

Те били опасно близо до това да бъдат отхвърлени от Господ подобно на непригодната за употреба хладка вода.

„Понеже казваш: Богат съм, замогнах се и нямам нужда от нищо, и не знаеш, че ти си окаян, нещастен, беден, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, че да не се виждат срамотите на твоята голота, и благ мехлем, за да намажеш очите си, за да виждаш. Онези, които любя, Аз изобличавам и наказвам, затова бъди ревностен да се покаеш.“

(Откровение 3:17-19)

Знаейки положението им и обичайки ги, Господ сам пръв им подава ръка за помощ. Той строго ги изобличава, за да им даде шанс да видят проблемите си и да им покаже изход от това положение.

Христос призовава християните от Лаодикийската църква към искрено и дълбоко покаяние с цялото им сърце, за което трябва да бъдат хвърлени всички сили и ресурси на душата. Такъв отговор ще бъде цената, която Господ ще приеме, като в замяна даде Своето злато, истинското съкровище, като символ на Неговата благодат за живота им (Лаодикия бил много богат град). Цената за мехлема за очи, като символ за придобиване на правилното духовно зрение за собствения им живот (Лаодикия била известна с правенето на лечебни мехлеми за очите). Цената за белите дрехи, като символ на Божията правда (в Лаодикия е имало производство на черна вълна, много жители на града носели дрехи от този цвят и материя). Образът на „белите дрехи“ указва на християните от Лаодикийската църква, че те трябва да се различават по състояние на сърцето и духа си от състоянието на жителите на град Лаодикия.

„Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“
(Откровение 3:20)

Нека внимателно видим този стих. Виждаме поразителна картина: Господ Исус Христос, Който както се вижда, може и трябва да извърши бързата Си присъда над църквата в Лаодикия поради нейната хладкост, стои и чука на вратата на сърцето на всеки вярващ от тази църква. Той чука и призовава да Му отворят тази плътно затворена врата, която може би е била затворена за Него вече много години. В сърдечния дом просто не е имало за Господ нужното място. Или може би понякога Той е бил призоваван и дори пускан, но после блясъкът на богатствата на този свят, гордостта и самочувствието, породени от тях, отново замъглявали очите и ги лишавали от истинското съкровище на връзката с Исус и праведността на белите Божии дрехи. Господ отново и отново бил оставян пред вратата.

Господ Исус им дава и дава и на съвременните християни с подобна вяра и състояние на сърцето още един шанс, независимо от всичко. Той продължава търпеливо да чука и да призовава отново, да Му отворят и да Го пуснат за съвместна вечеря. Вечеря на близост и обновление в отношението с Него. Вечеря на великото и скъпоценно Божие присъствие! Но това ще бъде достъпно само за онези, които чуят гласа Му - гласа на изобличението и отворят вратата на сърцето си с ревностно покаяние.

Господ няма да чука и призовава винаги, а само за определено време.

Поради тази причина, както е било важно за вярващите от Лаодикийската църква да чуят гласа Му навреме и да Му отворят вратата, така е важно и за днешните християни да направят това навреме, без да отлагат за по-късно, защото то може и да не настъпи.

Помислете за това, скъпоценни души, и пуснете Господ на вечеря на обновление точно сега! Любовта е избор.

Не пропилявайте шанса си да се приближите до Господа, да се хванете здраво за Него, за да можете да издържите на всичко и да стоите пред Неговото лице с радост. Белезите на изтичащото време са налице и не трябва да има никакво бавене, за да няма съжаление после и ужаса от думите на Господа:

„Никога не съм ви познавал, идете си от Мене вие,
които вършите беззаконие.“

(Матей 7:23)

„Защото на всеки, който има, ще се даде,
и той ще има в изобилие, а от този, който няма,
от него ще се отнеме и това, което има.“

(Матей 25:29)

Превод: Светлина за теб